

«Ми ж «Залізна» – прорвемося!»

Для результативного армійського командира його бійці завжди є значно більшим, ніж просто рядком прізвищ у списку особового складу. Підлеглі цінують і поважають командира тоді, коли він викладається для них на сто відсотків: де потрібно – розкаже й навчить, якщо необхідно – допоможе й підтримає, а іноді й сам звернеться за порадою. І, звісно, береже своїх хлопців у бою: втрат у батальйоні практично немає.

Павло С. із радіопозивним «Барс» саме з таких армійських командирів. Його батальйон – один із найкращих підрозділів у знаній 24-й окремій механізованій Залізній бригаді Збройних Сил України, яка в складі сил сектору «А» обороняє Луганщину від терористичної навали.

Слід відзначити, що комбат – кадровий військовий із високим рівнем професійної підготовки. Свого часу цей старший офіцер пройшов усі ланки командирських посад аж до заступника командира дивізії. Потім звільнився за виступом року. Однак повернувся до військових лав, призвавшись за мобілізацією. Здавалося б, йому годилося працювати у вищих штабах, але він попросився на передову. Разом з іншими офіцерами комплектував свій батальйон у пункті постійної дислокації. А згодом вирушив із ними на Схід.

– У мене в батальйоні – різні люди: є прості трудяги, а є й кандидати наук, – каже офіцер. – До прикладу, корегувальником вогню артилерії є викладач математики. Усі формули, які артилеристи призвичаїлись обраховувати на електронних планшетах за допомогою спеціальних програм балістичних калькуляторів, він видає, зробивши обчислення подумки. І жодного разу не схибив.

Офіцер одразу просить не дивуватися, якщо його підлеглі відрекомендують за радіопозивними. Один з елементів перестраховання від ворожої цікавості. Адже нині за допомогою Інтернету досить легко вирахувати особу, знаючи лише її ім'я та прізвище.

Прибуваємо на один з опорних пунктів, де командиром є офіцер із позивним «Тесть». Не молодий уже чоловік без військової освіти, свого часу закінчив військову кафедру. Але дисципліна та порядок на об'єкті підтримується на належному рівні. Усі при ділі. Частина особового складу чергує на бойових позиціях, спостерігає за діями противника. Решта займаються справами повсякденної життєдіяльності: готують обід, а заступник по роботі з особовим складом інформує вояків про новини в Україні та світі, бо має доступ до Інтернету. У кожного під рукою зброя, засоби захисту. І зовнішньо неквапливі бійці враз готові зайняти бойові позиції у відповідності до бойового розрахунку.

– Ходімо, покажу вам наш бліндаж, – каже один із бійців на ім'я Валерій.

Услід за піхотинцем заходжу до укриття. Усередині напівтемрява, але електрика проведена, є дизель-генератор. Є стіл, за яким можна їсти, і доволі простора «кімната» з дерев'яними лежачками та пічкою-буржуйкою.

– Для польових умов досить-таки пристойно, чи не так? – хвалиться супровідник.

Не готель «Хілтон», звичайно, але видно, що піхотинці ретельно облаштували своє помешкання. Стіни обшиті деревом, чиста втоптана земляна підлога, дрова для буржуйки акуратно складені. Видно, що тут живуть давно й житло своє доглядають. До того ж це надійне укриття для особового складу в разі застосування ворогом артилерії.

Укриття це не єдине. На опорному пункті вирито щілини та перекриття, щоби сховатися в разі потреби. Відстань між ними прорахована таким чином, щоби можна було дістатися будь-якої за лічені секунди.

– Ворог не дримає, та й ми не спимо, – каже командир «Тесть». – Настрій у всіх хлопців бойовий. Ми ж не перший день у полях і все розуміємо. Щира подяка нашим волонтерам, які докладають зусиль, щоби нам на передовій жилося комфортніше. Особливі вітання дівчатам-стоматологам зі Львівського медуніверситету, які взяли над нами «опіку».

Слід зазначити, що в батальйоні одним із об'єднувальних колективів чинників є родинні зв'язки. Зі

слів командира, непоодинокі випадки, коли разом проходять службу двоє рідних братів.

Один із таких прикладів – двоє водіїв-військовослужбовців із позивними «Хонкер» і «Дизель». Солдати мобілізовані з Івано-Франківщини, з Долинського району. Лемки за походженням. Старшому – 43, а молодшому – 40 років. Обидва до призову працювали в газодобувній галузі. Воюють із серпня минулого року.

– Почалося все з того, що мобілізували до лав Збройних Сил України нашого племінника, – каже один із братів. – То й ми вирішили за спідницями дружин не відсиджуватися. Обидва служили строкову. Я – у десанті, а мій брат – у спецвійськах. Обидва за військовим фахом механіки-водії. То ж, не чекаючи повісток, пішли у військкомат. Спочатку нас хотіли розкидати по різних частинах. Мені була пряма дорога в десантники. Але пішли на зустріч нашому проханню й відправили служити разом у механізовану частину. Там певний час перепідготовки, відновлення бойових навичок, а потім – на фронт. Брат працює за професією, він «мехвод» бойової машини піхоти. А я пересів за кермо позашляховика. Хоча навичок у керуванні «бронєю» також не втратив.

Бійці розповідають, що служити й переживати розлуку з рідними, підтримуючи один одного, значно легше. Обоє удома чекають кохані дружини та по дві донечки. Та й батьки, рідня з нетерпінням очікують повернення своїх героїв. А родина в них неабияка: шість братів і три сестри. А онуків у їхніх батька та матері аж 30!

– Скоро мине рівно рік, як триває наша служба, – каже командир батальйону. – Хотілося б, щоби держава відповідально поставилася до питань демобілізації та оформлення бійцям батальйону всіх необхідних документів. Зокрема, для отримання статусу учасника бойових дій. Хлопці доволі часто про це говорять, переймаються цим питанням. А я як командир маю бути впевнений, що вони отримують належне за законом. Тоді й служити, й ворога бити легше.

Перебуваючи в смузі відповідальності батальйону, на бойових позиціях, я побачив, що навіть люди, які не були пристосовані до війни, змогли навчитися воювати, сприймати воєнні труднощі та негаразди. На мої запитання про те, чи втримають солдати-піхотинці зайняті позиції, майже кожен відповідав: «Ми ж «Залізна» – прорвемося!».

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ із зони АТО.
13.05.2015.